

калугеръ. Какъ треба тя да подѣйствува на ново-поступающій тѣ, кога то той, като ся рѣши да ся присѣдини къмъ общинѣ тѣ, съ ужасъ забелѣжи сичка та тѣзи масса отъ лишенія, съ кои то той треба да ся живѣе? Негово то положеніе бива още порече печално, защото подобни лишенія дълго время ся скриватъ отъ чуждото око. За насъ, кои сме разглезены отъ мірското доволство, е непонятно подобно самоотвърженіе.

Нѣ туй не е сичко. Главни тѣ трудове сѣ іоще напирѣдъ. На калугерѣтъ предстои іоще голѣмо чупене на нѣравственны тѣ му привычки и убѣжденія, и съ тѣхъ лесно неможе да ся споразумѣе, като съ потребности отъ физическо доволство.

„Калугеръ тѣ е длѣженъ да глѣда студено на мірскій тѣ животъ, длѣженъ е да мрази грѣшный тѣ міръ съ обичаи тѣ му наедно.“ Тѣй казва св. Горскій тѣ уставъ. И сили ся калугерѣтъ да спечели тѣзи ненависть къмъ міръ тѣ и да задуши въ себѣ си родны тѣ привычки и възпоминанія, къмъ кои то, додѣ то той іоще е былъ малтъкъ, душа та му е прираснѣла. Нѣкои св. Горскы труженици сѣ ся признавали, че, като сѣ желаяли да възненавидятъ міръ тѣ, тѣ сѣ ся старали да го зачерпятъ и опорочѣтъ съ въображеніето си и за тѣзи цѣль, нарочно сѣ си напониювали най непривлекателны тѣ стѣрны на мірскій животъ. Ако това срѣдство не е дѣйствовало, тѣ сѣ тичали при духовникъ тѣ за съвѣтъ, и само той е можѣлъ по силно да ги насочва къмъ това: „Въ міръ тѣ има погыбель,—казвалъ имъ духовникъ тѣ:—въ міръ нѣма спасеніе. Бойте ся отъ княза міра сего!...“ И страхъ е нападѣлъ страшливы тѣ души отъ тѣзи внушенія.

При сичко стараніе да ся отстрани отъ редѣтъ на калугерскій животъ сичко, кое само може да напониюва на отшелникъ тѣ мірскы тѣ привычки, се пакъ остава много, кое то му напониюва счастье то и радость та